

За власним бажанням

КУПИТИ

Ліза ніколи не поступається — а тим паче чоловікам, які намагаються диктувати правила. Прикра сутичка біля нічного клубу через сім років несподівано переростає у професійне протистояння і парі. Дівчині доведеться працювати помічницею самовпевненого власника юридичної компанії Павла Вербового. Офіс стає полем бою характерів, гострих слів і прихованих емоцій. Але коли між босом і помічницею спалахує пристрасть, плани летять шкереберть.

Ревнощі, старі травми, страх близькості, помилки вибору й випробування довіри змушують героїв не раз тікати від самих себе й одне одного. Це роман про те, як необережне слово може змінити долю, а сміливе рішення дати шанс на кохання й новий початок. І так, іноді найважливіше парі в житті ми програємо з радістю.

Пролог

Настрій у мене такий, що потрібно до лісу йти, щоб на людей не кидатися. Натомість я стою з подружкою біля модного клубу, подумки лаю себе, що наважилася у такому небезпечному для оточення стані вийти з гуртожитку, і активно підсмикую колготки, що постійно сповзають.

— Чекай, Надю, — не витримую, зупинившись. — Зараз... підтягну це нещастя. — Відходжу трохи далі, щоб сховатися за великим позашляховиком.

— А я от у панчохах, — муркоче Надя вдоволено. — Кажуть, у красивій білизні жінка відчувається піднесено.

— А я бачу, що ти сьогодні відірвана від реальності. Від білизни піднеслася? — Перед тим, як задерти спідницю, перевіряю, чи не тиняється хтось поряд.

— Мабуть, малі колготки купила. Треба було більшого розміру брати. — Надя ніби перевіряє рівень моєї витримки.

— Надю, ти безстрашна? — гаркаю, смикаючи колготки. — Ой!

Злякано відстрибую, бо зненацька рвучко відчиняються двері авто й звідти лунає грубе:

— Я бачу, це ти безстрашна.

— Що ж ви мовчали? — белькочу розгублено, осмикуючи обтислу спідницю. Заточуюсь, бо відскочити від автівки не дає каблук, що застряг між камінням бруківки. Смикаю ногу й зачіпаю клатчем автомобіль. Згодна, звук неприємний, замочок скреготнув по металу. Але не настільки, щоб вискакувати з машини і лякати своїм кремезним виглядом. Високий, мужній і розгніваний.

— Не хоті...

— Це у вас новий метод пошуку клієнтів? — перебиває різко й роздратовано.

— Тобто? — зависаю.

— Пробачте, - підскочивши, Надька хапає мене за руку. — Ми вже йдемо.

— Я ж не подряпала ваше корито, щоб аж так гарчати, — відмовчуватися я не звикла. Подруга гучно зітхає кілька разів. — Це взагалі-то клуб, — махаю в бік будівлі, висмикуючи руку з Надійчиних лещат. — Там танцюють, а не сидять у машині, лякаючи перехожих.

— А це — стоянка, — тицяє собі під ноги. — Тут паркують автомобілі, а не трусами світять.

— Що?! — задихаюся від такого нахабства. Усередині вже клацнув перемикач протистояння і тихе Надійчине прохання мовчати мозок не сприймає. — Міг сказати, що сидиш в авто, а не витріщатися нишком.

— Теж мені, королева ескортниць, — гмикає. — Не там клієнтів шукаєш.

— Та пішов ти, старе мурло! — Наблизитись до нього заважає сталева хватка Надії.

— Що ти сказала? — повільно підступає він до мене.

Відчуваю, як мене охоплює тривога й водночас азарт. Не поступатися чоловікам, хай знають, що не варто ображати дівчат.

— Погано чуєш? Ох, вибач, забула про твій вік. Старий, як прадавній ліс, ще й повчати надумав. — Переводжу погляд на перелякану Надьку: — Тепер не переймаюся, навряд він щось розгледів.

— Раджу змінити тактику. Доступність зараз не в моді.

— А я тобі раджу забронювати місце у геріатричному пансіонаті й не сунутися з порадами до людей, — шарпаю заляклу Надю за собою.

— Ти... Ти взагалі без гальм, Лізо? — шепоче шоковано.

— Я мала з ним погодитися? — гаркаю на неї. — Може, піти й перепросити?

— Та я втекти хотіла ще тоді, як він виліз із авто!

— Ох і пихате. Аж нудить від таких. Ти бачила, щоб у клуб хтось у костюмі приходив? Та він з минулого століття випірнув. Вміє тільки настрій псувати.

— Мені вже не до танців. Аж нудить.

— Запам'ятай: ніхто не має права ображати жінок! А тим паче — отаке зарозуміле хамло. Та до нього доторкнись — і розсиплеться на порошок.

— Ну ти даєш! — шоковано тягне Надя. — Я аж спітніла. Думала, ти зараз битися полізеш.

— Якби він не був таким кремезним і не виліз із такого дорогого авто...

— Не продовжуй, бо у мене напад станеться, — подруга поспішно ховається за дверима клубу.

Настрій — на нулі. Про танці й мови нема. У свої двадцять два роки я дедалі більше переконуюся, що чоловіки — то баласт, підкидають лише на емоційних гойдалках. А той тип на стоянці... Здавалося б, дорослий чоловік, але не відтерапевтований.

Надя тягне танцювати, весело перекикуючи музику. Приєднуюся до неї, проте витримую лише одну пісню, бо до мене тут-таки чіпляється черговий залицяльник. Щось говорить із ласою посмішкою, однак я вдаю, що не чую. Не шукаю знайомств та й узагалі хочу чимскоріше повернутися до гуртожитку. А ще краще — додому. Там спокійно, у батьків власний бізнес, там моє життя влаштоване. За п'ять років навчання я так і не змогла полюбити юриспруденцію, хоча й довіри батьків намагалась не зрадити. До випуску лишилося зовсім трохи, скоро ми з дівчатами роз'їдемося. Повернуся до батьків, а далі — якось складеться.

Ближче до одинадцятої витягаю Надю з клубу. Якщо не встигнемо вчасно до гуртожитку — не оминати ще одного скандалу. Але набагато серйознішого, бо комендантка жартів не любить. Не впустить — ночуватимемо надворі.

Щойно виходимо — погляд схрещується з насмішкуватими очима. Він теж мене помітив. У зубах цигарка, на обличчі нахабна посмішка. Відвертаюся й беру Надю попідруч.

— Зазвичай так і починаються красиві історії кохання, — озивається вона, застібаючи куртку до підборіддя.

— Ти про що?

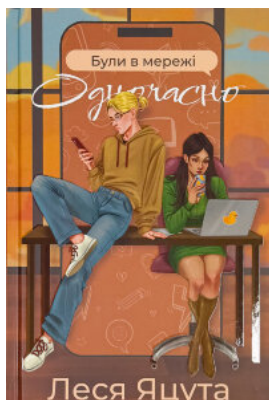
— Через кілька місяців ви зустрінетеся знову — і закохаєтеся по вуха.

— Надю, якщо не знаєш, про що поговорити, — краще помовч.

— Якщо відкинути його тон, то він... шикарний. Дорослий, але не старий. Може, років тридцять.

— Хіба то мало? Думала, ти гарно до мене ставишся, а насправді бажаєш отакого, — озирнувшись, вже не побачила його. — Щоб років за двадцять я прокидалась поряд із ним — і бачила вставну щелепу в склянці на тумбочці? Ні, мені такого і задарма не треба. А якщо ми все ж і справді колись зустрінемося — не пройду повз. Будь певна, нагадаю, що воно прибабахане.

Рекомендована література

Були в мережі
одночасно

Пов'язані обов'язком.
Хроніки мафії.
Народжені у крові.
Книга 2

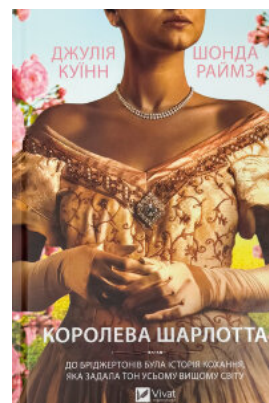
Пов'язані
ненавистю. Книга 3

Проблема раю

Імперія штормів (Трон
зі скла #5)

Бріджертони. Королева
Шарлотта

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ